

Retorn

A principis dels setanta, vivíem a Torre Valentina, una urbanització de Sant Antoni de Calonge que encara conservava paratges i solars verges. Passat l'estiu, tot era calma, solitud i una ambigua sensació d'aïllament i llunyania. Recordo que, a la tardor, el meu pare s'escolava a la parcel·la veïna i en tornava amb un cistell de pinetells i rovellons: així de ràpid i així de fàcil. Mentre vam viure en una caseta enmig del bosc, a sa Riera, envoltada de pins i vinya, vaig tenir una sensació semblant, reforçada encara per la presència de la mar, sempre intuïda i la remor de la qual ens arribava esmorteïda pel brancatge d'un pi centenari per on es passejaven els esquiroles. A l'hivern, quan la tramuntana bufava enfollida durant dies, els arbres cruixien, espetegaven, com si es queixessin i, assegut davant de la llar, m'agradava pensar que vivíem en una fortalesa inexpugnable com la dels contes que llegia tothora. Arribada la primavera, totes aquelles feixes s'omplien de flors silvestres, plantes flairoses i espàrrecs gruixuts i tendres que collíem amb delit. Una altra època de la infantesa la vaig passar a Pals, també lluny de la vila, en un mas, assolellat i a redossa, protegit per la muntanya de Quermany. Em sembla que gairebé érem autosuficients: teníem hort, camps, fruiters i pou, anàvem a veimar (veremar) i a fer lleinya, a buscar cargols, bolets i espàrrecs, caçàvem ocells amb ballestes i ajudàvem a la matança del porc. També m'envoltava una solitud plàcida, gens feixuga, que m'inclinava a la lectura i l'observació, i que podia trencar tot just agafant la bicicleta i arribant-me al poble o a casa d'algun amic.

Vivíem on vivíem, però, sempre passàvem un dia sencer a la platja al llarg de tot l'estiu (una temporada que em semblava llarguíssima). Durant molts anys vam anar a Aigua Xelida, per un corriol dret i relliscós que desembocava directament al paradís. Només calia acostar-se a les roques més properes per fer un sarró de musclos i pallerides (o pagellides) i un grapat de crancs pelosos que acabaven de culminar aquell esplèndid arròs. Amb les minves de gener, es podien agafar tantes garoines com es volguessin i, amb un salabret i un punt d'intrepidesa, fins i tot ens atrevíem amb els pops.

Avui cal caminar molt per trobar bolets i les roques estan despullades de vida. Però jo torno i retorno als boscos i a les platges de la meva infantesa perquè res, fora de la literatura, em pot donar tanta pau i plenitud.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2018/03/18/retorn/901952.html?utm_source=rss